

Веднага се явява Великия Везиръ Соколъ.

(Великия Везиръ Соколъ застава почитателно)

Султана. Готовъ ли е за майстора фермана?

Соколъ. Остава салъ да му положишъ подписъ
(Дава знакъ: — поднасятъ фермана и перо)

(Султанъ Селимъ го взема, чете го внимателно и слага
подписъ)

Султана. Честитъ ще съмъ да мога често азъ
въвъ моя домъ такива тържества
да възхвалявамъ. Тогази моята слава
пребжде ще...

(задържа фермана)

Соколъ. . . . Вижъ майстора! . . . Тъй скоро!

Султана.

Юнакъ е той! . . . Вижъ какъ се кланя той..

(чуватъ се възгласи)

— Яшасънъ, яшасънъ, яшасънъ!

(Гръмватъ музики вънъ и вътре)

(Лицата на всички сияятъ отъ радостъ)

(Султанъ Селимъ е вдигналъ гордо глава и из-
питва радостъ, като че той получава лаврора вънецъ)

(възторга трая продължително)

Соколъ (вгледенъ тревожно)

Що става тамъ? . . . Народъта се размърда?

А майстора. . . и него вече нѣма!

(Мълчание)

Султана. Събиратъ се. . . и прѣскаатъ се на вредъ
каточе ли ще я докаратъ до бой.

(Мълчание)

Соколъ. Бой! . . . За какво! . . . На майстора ли
нѣщо. . .

разправятъ му. . . И около му всички

събиратъ се. . . Ей, маха той съ ржка. . .

Възпрѣха се. . . Настана тишина. . .

(Мълчание)